דאיצטנע מינך לישנא אחרינא אמרי לה סברוה מאי מחיצה פלוגתא (א) דכתיב ותהי מחצת העדה וכיון דרצו בונין את הכותל בעל כורחן אלמא היזק ראיה שמיה היזק (ב) אימא מאי מחיצה גודא (דתנן) מחיצת הכרם שנפרצה אומר לו גדור נפרצה אומר לו גדור נתיאש הימנה ולא גדרה הרי זה קידש וחייב באחריותה וטעמא דרצו הא לא רצו אין מחייבין אותו אלמא היזק ראיה לאו שמיה היזק אי הכי בונין את הכותל בונין אותו מבעי ליה אלא מאי פלוגתא אי הכי שרצו לעשות מחיצה שרצו לחצות מבעי ליה כדאמרי אינשי תא נעביד פלוגתא ואי היזק ראיה שמיה היזק מאי איריא רצו אפי' לא רצו נמי א"ר אסי א"ר יוחנן משנתנו כשאין בה דין חלוקה והוא דרצו מאי קמ"ל (ג) דכי לית ביה דין חלוקה כי רצו פליגי תנינא אימתי בזמן שאין שניהם רוצים אבל בזמן ששניהם רוצים אפילו פחות מכאן חולקין אי מהתם הוה אמינא אפילו פחות מכאן במסיפס בעלמא קמ"ל הכא כותל וליתני הא ולא ליתני הך סיפא איצטריכא ליה וכתבי הקדש אע"פ ששניהם רוצים לא יחלוקו (ד) (ל"א וכי רצו מאי הוי ליהדר ביה אמר רב אסי א"ר יוחנן בשקנו מידו כו' אדאשמעינן בשאין בה דין חלוקה והוא דרצו לישמעינן ביש בה דין חלוקה ואע"ג דלא רצו אי אשמעינן ביש בה דין חלוקה ואע"ג דלא רצו הוה אמינא שאין בה דין חלוקה אפילו רצו נמי לא קמ"ל ומי מצית אמרת הכי והא קתני סיפא אימתי בזמן שאין שניהם רוצים אבל בזמן ששניהם רוצים יחלוקו מאי לאו אכותל לא אמסיפס בעלמא ליתני האי ולא ליתני האי סיפא אצטריכא ליה וככתבי הקדש אע"פ ששניהם רוצים לא יחלוקו): במאי אוקימתא למתני' בשאין בה דין חלוקה אי בשאין בה דין חלוקה כי רצו מאי הוי נהדרו בהו א"ר אסי א"ר יוחנן שקנו מידן וכי קנו מידן מאי הוי קנין דברים בעלמא הוא בשקנו מידן ברוחות רב אשי אמר כגון שהלך זה בתוך שלו והחזיק וזה בתוך שלו והחזיק: מקום שנהגו לבנות כו': גויל אבני דלא משפיא גזית אבני דמשפיא דכתיב כל אלה אבנים יקרות כמדות גזית (וגו') כפיסין ארחי לבינין ליבני אמר ליה רבה בריה דרבא לרב אשי ממאי דגויל אבני דלא משפיא נינהו והאי טפח יתירא למורשא דקרנתא דילמא פלגא דגזית הוא והאי טפח יתירא לביני אורבי הוא כדקאמרינן כפיסין ארחי לבינין ליבני והאי טפח יתירא לביני אורבי אמר ליה וליטעמיך כפיסין ארחי מנלן אלא גמרא גמירי לה גויל נמי אבני דלא משפיא גמרא גמירי לה איכא דאמרי אמר ליה רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי ממאי דהאי כפיסין ארחי נינהו והאי טפח יתירא לביני אורבי דילמא מאי כפיסין אבני דלא משפיין והאי טפח יתירא למורשא דקרנתא כדקאמרינן גויל אבני דלא משפיין גזית אבני דמשפיין והאי טפח יתירא למורשא דקרנתא אמר ליה וליטעמיך גויל אבני דלא משפיין מנלן אלא גמרא גמירי לה הכא נמי גמרא גמירי לה אמר אביי שמע מינה כל ביני אורבי טפח הני מילי בטינא אבל בריכסא בעי טפי ואיכא דאמרי הני מילי בריכסא אבל בטינא לא בעי כולי האי למימרא דבגזית (ה) דכל ד' אמות גובה אי הוי פותיא חמשא קאי אי לא לא קאי והא אמה טרקסין דהואי גבוה תלתין אמהתא ולא הוה פותיא אלא שית פושכי וקם כיון דאיכא טפח יתירא קאי ובמקדש שני מ"ט לא עבוד אמה טרקסין כי קאי בתלתין קאי טפי לא קאי ומנלן דהוה גבוה טפי דכתיב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון רב ושמואל ואמרי לה ר' יוחנן ור"א חד אמר בבנין וחד אמר

בשנים

דאיצטנע מינך. דברי הצנע אבל אגב החלוקה לתרווייהו קביעא תשמישתי' לכל אחד בחלקו כל שעה ולא עבדי בה מילי דצנעה: **כיון דרצו.** לחלוק. ולקמן פריך מאי איריא רצו אפילו לא רצו הרי הן יכולין לכוף זה את זה: **בונין כותל.** של אבנים: **גודא.** כותל אבנים ובחצר שיש בה דין חלוקה ועל כרחן חולקים: **וטעמא דרצו.** שהתנו לחולקה בכותל אבנים הא לא רצו אין מחייבין אותו אלא מסיפס בעלמא: **כדאמרי אינשי כו'.** תירוצא הוא: **שאין בה דין חלוקה.** ד' אמות לא יחלוקו: **וככתבי הקדש.** ספר תורה שהוא בכרך אחד וכן נביאים וכתובים הכתובים בגליון כס"ת: **קנין דברים הוא.** ואין חליפין קונין אלא דבר הנקנה או (ו) מכר או מתנה או שעבוד קרקעות שהקנין חל עליו או מטלטלין: **ברוחות.** זה בורר לו חלק מזרחי וזה בורר לו חלק מערבי וקנו מידם ומעתה נקנה חלק מזרחי לזה ואין לזה חלק בו וכן השני לחבירו: **והחזיק.** בחלקו דפסק ביה פורתא וקרקע נקנה בחזקה אחרי אשר רצו בשעת חלוקה: **גויל.** חצי לבינה והלבינה ג' טפחים והאריח טפח ומחצה ועובי הכותל אריח מכאן ואריח מכאן וטפח באמצע שנותן שם טיט לחברו: **לבינים ליבני.** שלימות לבינה לעובי הכותל: **למורשא דקרנתא.** ראשי האבנים בולטות לחוץ שאינן חלקות ולהכי בעי רוחב טפח יתירא: **לביני אורבי.** בין דימוס שמכאן ובין דימוס שמכאן ונותן טיט באמצע: ה"ג **אימא לביני דלא משפיין: ש"מ כו'.** ונפקא מינה למקבל עליו לבנות כותל לחבירו: **בריכסא.** אבנים דקות וטיט בין שני הדימוסות: **למימרא דבגזית (כו') כל ד' אמות גובה אי הוה פותיא ה' טפחים קאי ואי לא לא קאי.** כדתנן במתני' בגזית זה נותן טפחיים ומחצה וזה נותן טפחיים ומחצה וקתני סיפא מחייבין אותו לבנותו עד ד' אמות ולפי חשבון זה לגובה שמנה צריך י' טפחים רוחב: **והא אמה טרקסין.** דבנין שלמה דגזית הוה דכתיב אבני גזית (מלכים א ה) והוי שלשים אמה קומתה ואין עוביו אלא אמה להבדיל בין ההיכל לקדשי הקדשים: **דאיכא טפח יתירא.** ומשום האי טפח פותיא מלי לאגבוה טובא ואין צריך לתת לכל ארבע אמות ה' טפחים רוחב: **כבנין.** שהיה גובהו (ז) מאה אמות כדתנן במסכת מדות (פרק ד מ"ו):

מאי קא משמע לן בשאין בה דין חלוקה. אע"ג דקא משמע לן דשמיה היזק ה"פ מאי קמ"ל במאי דאיירי באין בה דין חלוקה לישמעינן ביש בה דין חלוקה [אע"ג דלא רצו] (כשרצו) פלגי תימה הא קמ"ל דאפילו באין בה דין חלוקה דאיכא למימר על מנת לעשות גודא לא איתרמאי כדפירש לעיל: **כי** רצו מאי הוי ניהדרו בהו. למ"ד מחיצה גודא לא פריך דאיכא למימר דקנו ושיעבדו נכסיהן לבנין הכותל אלא למ"ד פלוגתא לא מהני קנין דקנין דברים בעלמא הוא דלא מסיק אדעתיה שקנו ברוחות: **קנין** דברים בעלמא הוא. בפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף צד.) דתנן מתנה ש"ח להיות כשואל ומוקי לה בקנו מידו התם לאו קנין דברים הוא אלא קנין גמור הוא שמשעבד את עצמו שאם יאנס שישלם: **רב** אשי אמר כגון שהלך כו'. תימה לר"י מה בא רב אשי להוסיף וכי איצטריך לאשמועינן דחזקה מועלת כמו קנין ונראה לר"י דהא קמ"ל דאע"ג דקאמר לקמן בחזקת הבתים (דף נג.) שלא בפניו צריך למימר לו לך חזק וקני הכא כיון שאמרו אתה תקח רוח צפונית ואני רוח דרומית והלך והחזיק לו כל אחד בשלו זה שלא בפני זה נעשה כמי שקנו מידם ברוחות אע"פ שלא אמרו זה לזה לך חזק וקני: **ארבע** אמות גובה אפותיא דה' קאי טפי לא קאי. וקשיא לר"ת הא לבינין דגריעי קאי בשלשה טפחים ועוד הא קא חזינן דקאי בגזית טפי אפורתא ותירץ דהכי קאמר טפי לא קאי כמשפט גזית שרגילים בני אדם לבנותו שיעמוד ימים רבים כשבונים בגזית: **טרקסין.** אומר ר"ת דטרק הוי כמו טרוקי גלי בברכות (דף כח.) וסין הוי סיני כלומר שהיה מפסיק וסוגר את הלוחות שנתנו בסיני שהיו מונחות בארון שהיה בבית קדשי הקדשים וי"מ טרקסין פנים וחוץ שלותה אמה היתה ספק אם מקודשת פנים או חוץ ולכך היו שם שתי פרוכת כדאמרינן ביומא (דף נא:): **שאני** התם דאיכא טפח יתירא. ה"מ לשנוי דאגג תקרה ומעזיבה קאי טפי כדאמרי' בסמוך:

אמר

מסורת הש"ס

א) [צ"ל דתניא], ב) [לעיל ג. וש"נ], ג) [לקמן יא.], ד) [שם], ה) פ"א כ"ו לוט, ו) [ב"מ טו. וש"נ], ז) וב"מ לד., ח) [צ"ל מגררות במגרה וכן הני בערוך ערך סף ב'], ט) [קדושין כו.], י) נפ"מ: חזקה, כ) [לקמן ה.], ל) [עי' תוס' ר"ש פ"ה דיומא ד"ה לבין שתי דגרס מ' אמות יכתב דנחלף בין מ' לאמה ע"ש], מ) פ"מ ותיכן מהרש"א ולפי גירסתו צ"ל בשלו יזכני שלפנינו הוא גי' מהרש"א, נ) [וע"ע תוס' מגילה ט: ד"ה אע"פ].

תורה אור השלם

1 ותהי מחצת העדה מן הצאן שלש מאות אלף ושלשים אלף שבעת אלפים וחמש מאות: במדבר לא מג

2 כל אלה אבנים יקרת כמדת גזית מגררת במגרה מבית ומחוץ וממסד עד הטפחות ומחוץ עד החצר הגדולה: מלכים א ז ט

3 גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון אמר יי צבאות ובמקום הזה אתן שלום נאם יי צבאות: חגי ב ט

גליון הש"ס

גמרא כגון שהלך זה. עי' בתשובת רעק"א סי' אלף רכ"ו ונ"ע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' כדכתיב ותהי מחצת: (ב) שם ואימא מאי מחיצה גודא כדתנן מחיצת הכרם שנפרצה אומר לו גדור חזרה ונפרצה: (ג) שם מאי קמ"ל דכי לית ביה דין חלוקה: מא"מ יע"ג נ"ב תוס' כשאין בה דין חלוקה: (ד) שם לא יחלוקו וכי רצו מאי הוי ליהדר ביה וכו' בשקנו מידן ס"א לישנא אחרינא אדאשמעינן כשאין בה: (ה) שם למימרא דבגזית כל כל"ל ואות ד' נמחק: (ו) רש"י ד"ה קנין וכו' או במכר או במתנה: (ז) ד"ה כבנין שהיה גובהו ק'. נ"ב נראה דזה הוא טעות דהרי בית האולם היה גבוה ק' אמה דהיינו ג' מעליה לאולם והבית גופיה ל' א"כ מקדש דאולם גבוה יותר יע"ש צ"ל מי יחשוב עד מעליה דלאולם לא הוה רק שלשים ושני מ' וע"ל דף ל"ח ע"ב:

מוסף רש"י

אבל בזמן ששניהם רוצים כו'. תפוס דבעי למיתני וכתבי הקדש אע"פ ששניהם רוצים לא יחלוקו תני רישא יחלוקו (לקמן יא.). **וכתבי הקדש.** כ"ד ספרים יהיו הגלים לפותקן בגליון כס"ת שלא לפסוק גגלי הדבר לחתכן (שם).

רבינו גרשום

ע"ג הכותל ויגחין ויציץ ויראה בחלון ולפיכך צריך לגמוך ד' אמות שלא יעמוד וזקף על גבי הכותל ויראה בבית אלמא היזק ראיה שמיה היזק: היזקא דבית שני טפי מחצר. דאיניש לא צניע תשמישו בבית טפי מבחצר: גג הסמוך לחצר חבירו. דחצר גבוה קרקעיתה ושוותה לגג חבירו צריך בעל הגג לעשות (מעשה) מעקה גבוה ד' אמות שלא יסתכל בתוך חצר חבירו אלמא היזק ראיה שמיה היזק: לא לעולם אימא בחצר של שנים לא אמרי' היזק ראיה שמיה היזק ושאני התם לגבי חצר וגג דאמר בעל החצר לבעל הגג לדידי קביעא תשמישתאי בכל שעה בחצרי לדידך לא קביעא תשמישתך בכל שעה לגג ולהכי בעי למיעבד מעקה: ל"א [מפיק] כולה הלכה דכיון שרצו לחלוק אם מעכב אי מלעשות כותל בונין אותו בעל כרחו: (ג) וטעמא דרצו לעשות [כותל] משו"ה בונין הא לא רצו בין שניהן אלא אי רוצה ואי מעכב אין מחייבין אותו אלמא היזק ראיה לאו שמיה היזק: שרצו לחצות מיבעי ליה. כלומר אם איתא דמחיצה דמתני' פלוגתא אמאי תני לעשות ליתני לחצות בשלמא אי אמרת גודא אמטו להכי תני לעשות דלא מיתני בלא לעשות. פלוגתא ודקא קשיא לך שרצו לחצות מיבעי ליה לא קשיא דמתני' משתעי בלשון בני אדם דאמרי תא ונעביד [illegible]

עין משפט נר מצוה

ט א ב ג מיי' פ"ב מהל' שכנים הל' יד סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קנז סעיף א:
י ד ה ו מיי' שם הל' י טוש"ע שם סעיף ג:

רבינו גרשום (המשך)

דמעכב אידך אין בונין הואיל דאין בה דין חלוקה: תנינא. בסיפא דמתני' אימתי אמרי' דאין חלוקה הואיל דלית בה דין חלוקה בזמן שאין שניהן רוצין: במסיפס בעלמא. חולקין הואיל ונתרצו קמ"ל רישא דמתני' דקתני כותל דלא סגי בלא כותל משום היזק ראיה: וליתני הא רישא דמתני' ולא בעי סיפא למיתני. ומשני סיפא איצטריכא לה למיתני דקתני וכתבי הקדש לא יחלוקו. משום דקא נהוג בהו מנהג בזיון ואגב סיפא דלא סגי דלא ליתני קתני רישא איפתי בזמן כו': בשקנו מידן. דלא מצי למיהדר בהו: קנין דברים בעלמא הוא כלומר (אין זה) [איזהו] קנין הוא עיקר כגון מתנה או מכירה או שום דבר שמראה לו החפץ שנותן למקבל וקונין מידו על כך אבל הכא שאדם אומר לחבירו נישול קנין שנחלוק כגון זה קנין דברים בעלמא הוא דלא נגמר על מה ניטל קנין ואכתי ליהדרו בהו: שקנו מידן ברוחות. דזה הקנה לזה אותו חלק שבצד רוח מזרח וזה לזה חלק שבצד רוח מערב דהיינו קנין גמור הואיל והוברר על מה קנו: רב אשי אומר משו"ה לא מצי למיהדר בהו הואיל דקני אע"ג דלית בה דין חלוקה כגון שהלך זה לאחר קנין להחזיק בחלקו דנעל גדר ופרץ כל שהוא ודאי בתר הכי לא מצי למיהדר: פיסקא גויל. אבנים שנחצבו מן ההר דעדיין אין משופין והם ו' טפחים: גזית. אבנים משופין והן של ה' טפחים. כפיסין ארחי חצי לבינה לבינה שליכה היא ג' טפחים. מקום שנהגו לבנות בגויל דמן ו' טפחים זה נותן ג' טפח מחלקו בקרקע וזה ג' טפח. בגזית של חמש טפחים זה נותן טפחיים ומחצה בקרקע וזה נותן טפחיים ומחצה. כפיסין שהן טפח ומחצה זה נותן טפחיים וזה נותן טפחיים לפי שכשיתן זה כפיס אחד מטפח ומחצה וזה כפיס אחד מטפח ומחצה דהיינו ג' טפחים עדיין צריך טינא ביני אורבי לפי שכשמניחין כפיס מכאן וכפיס מכאן ג' ובאמצע כשיעור טפח של סיד כדי שיהיו מדובקות בטינא יפה והיינו ב' טפחים מן הקרקע לכל אחד: לבינים. כותל של לבינים לא הוי אלא ג' טפחים שאין מניחין לבינה כנגד לבינה אלא זו על גב זו: דלא משפיין. שאין משופות ומסותתות: ארחי. חצי לבינה: לבינים ליבני. הכי קרו להו בלשון [המון]. (האי) ממאי דהאי טפח יתירא דמייתרי מתני' בגויל טפי משום דצריך ההוא טפח למורשי' דקרנא מן הכותל טפי מכותל של גזית משום דגזית משפייא וגויל לא משפייא דילמא האי גויל לאו כו' טפחים הוי כי אם פלגא דגזית דהיינו ב' טפחים ומחצה ומשו"ה צריך ליתן לכל חד וחד ג' טפחים מן הקרקע משום דהאי יהיב גויל מב' טפחים ומחצה [וכן] אידך הכי (טפי) וטפח דמייתר מתני' [בגויל] על אבני גזית משום טינא שמניחין ביני ארבי כדאמרי' כפיסין ארחי כול' וממאי דהני כפיסין דקתני מתני' ארחי נינהו דהיינו חצי לבינה והאי טפח יתירא דמייתר בכפיסין

טפי מליבנא משום (דביה) [דבינן] ארבי דלמא האי כפיסין דקתני מתני' אבנים דלא משפיין נינהו ולא מתוקנות כשאר ליבני. והאי טפח יתירא דמייתר למורשא דקרנתא שבולט מן הכותל הוא מי לא קאמרת נמי הכי כול': אמר אביי ש"מ מתני' דקתני בכפיסים זה נותן טפחיים וזה נותן טפחיים איכא למשמע מינה כל ביני ארבי טפח ליתן בלי סיד. והני מילי דתני בטפח בטינא שמגובל מחול וסיד אבל בריכסא היינו טיט חוצות שמגובל במים ועפר הואיל ואינו מדובק יפה בעי ודאי טפי מטפח: למימרא דכל כותל ובוני' [שבונין] מגזית גבוה ד' כגון זה. שהיא להזיק ראיה שאין צריך להגביהו אלא ד' אמות. כדתנן כותל חצר שנפל וכו' והוא מאבני גזית שהם ה' טפחים וקמ"ל מתני' דאי פותיא ה' טפחים ההוא כותל דגבוה ד' אמות מצי קאי אבל אי גבוה טפי [illegible]

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones